

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo prošireno vijeće)

8. srpnja 2020.*

„Ekonomska i monetarna politika – Bonitetni nadzor nad kreditnim institucijama – Članak 18. stavak 1. Uredbe (EU) br. 1024/2013 – Novčana administrativna kazna koju ESB izriče kreditnoj ustanovi zbog povrede članka 77. točke (a) Uredbe (EU) br. 575/2013 – Načini objave na internetskoj stranici ESB-a – Članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 i članak 132. stavak 1. Uredbe (EU) br. 468/2014”

U predmetu T-203/18,

VQ, koji zastupa G. Cahill, *barrister*,

tužitelj,

protiv

Europske središnje banke (ESB), koju zastupaju E. Koupepidou, E. Yoo i M. Puidokas, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupire

Vijeće Europske unije, koje zastupaju I. Gurov i J. Bauerschmidt, u svojstvu agenata,

i

Europska komisija, koju zastupaju L. Armati, A. Steiblyté, K.-P. Wojcik i A. Nijenhuis, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a kojim se traži poništenje Odluke ESB-a, ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 od 14. ožujka 2018., donesene u skladu s člankom 18. stavkom 1. Uredbe Vijeća (EU) br. 1024/2013 od 15. listopada 2013. o dodjeli određenih zadaća ESB-u u vezi s politikama bonitetnog nadzora kreditnih institucija (SL 2013., L 287, str. 63.), u dijelu, s jedne strane, u kojem se njome tužitelju izriče novčana kazna u iznosu od 1 600 000 eura i, s druge strane, kojom je odlučeno da se ta kazna bez anonimizacije tužiteljeva imena objavi na internetskim stranicama ESB-a.

* Jezik postupka: engleski

OPĆI SUD (drugo prošireno vijeće),

u sastavu: S. Papasavvas, predsjednik, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl i I. Nömm (izvjestitelj), suci,

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

- 1 Tužitelj, VQ, kreditna je institucija koja je s obzirom na svoju važnost podvrgnuta bonitetnom nadzoru Europske središnje banke (ESB).
- 2 Istražna jedinica ESB-a poslala je 27. prosinca 2016. tužitelju obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku na temelju članka 126. stavaka 1. i 2. Uredbe (EU) br. 468/2014 Europske središnje banke od 16. travnja 2014. o uspostavljanju okvira za suradnju unutar Jedinstvenog nadzornog mehanizma između Europske središnje banke i nacionalnih nadležnih tijela te s nacionalnim imenovanim tijelima (Okvirna uredba o SSM-u) (SL 2014., L 141, str. 1.). Tužitelju se prigovaralo da je izvršio transakcije ponovne kupnje vlastitih dionica, između 1. siječnja 2014. i 7. studenoga 2016., a da pritom nije zatražio prethodno odobrenje nadležnog tijela, protivno članku 77. točki (a) Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3.). U skladu s člankom 521. stavcima 1. i 2. Uredbe br. 575/2013, ta odredba, koja je stupila na snagu 28. lipnja 2013., postala je primjenjiva tek od 1. siječnja 2014.
- 3 Tužitelj je 10. veljače 2017. dostavio svoja pisana očitovanja na obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku.
- 4 Istražna jedinica ESB-a je 29. lipnja 2017. tužitelju dostavila nacrt odluke kako bi mu omogućila da podnese svoja pisana očitovanja o iznosu predviđene administrativne novčane kazne od 1 600 000 eura.
- 5 Tužitelj je 17. i 18. srpnja 2017. podnio pisana očitovanja o tom nacrtu odluke.
- 6 ESB je 23. studenoga 2017. donio odluku na temelju članka 18. stavka 1. Uredbe Vijeća (EU) br. 1024/2013 od 15. listopada 2013. o dodjeli određenih zadaća ESB-u u vezi s politikama bonitetnog nadzora kreditnih institucija (SL 2013., L 287, str. 63.), kojom je, kao prvo, utvrdio da je tužitelj počinio povredu koja se sastoji od povrede obveze sadržane u članku 77. točki (a) Uredbe br. 575/2013 da ishodi prethodno odobrenje od nadležnog tijela za ponovnu kupnju instrumenata redovnog osnovnog kapitala ponovnom kupnjom vlastitih dionica između 1. siječnja 2014. i 7. studenoga 2016.; kao drugo, izrekao administrativnu novčanu kaznu od 1 600 000 eura; i, kao treće odlučio objaviti tu administrativnu novčanu kaznu na svojoj internetskoj stranici bez anonimizacije tužiteljeva imena.
- 7 Tužitelj je 22. prosinca 2017. zatražio preispitivanje te odluke na osnovi članka 24. stavaka 1., 5. i 6. Uredbe br. 1024/2013 u vezi s člankom 7. Odluke ESB-a 2014/360/EU od 14. travnja 2014. o osnivanju Administrativnog odbora za preispitivanja i [njegovim pravilima] postupanja (SL 2014., L 175, str. 47.). Pred Administrativnim odborom za preispitivanja 25. siječnja 2018. održano je saslušanje.

- 8 Administrativni odbor za preispitivanja donio je 21. veljače 2018. mišljenje kojim je utvrđena zakonitost odluke ESB-a.
- 9 ESB je 14. ožujka 2018. donio Odluku ESB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026, u skladu s člankom 18. stavkom 1. Uredbe br. 1024/2013, kojom je na temelju članka 24. stavka 7. te uredbe stavljena izvan snage i zamijenjena Odluka od 23. studenoga 2017., pri čemu je zadržan isti sadržaj (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).
- 10 Kao prvo, ESB je utvrdio postojanje tužiteljeva protupravnog postupanja. Podsjetio je da je od stupanja na snagu Uredbe br. 575/2013 1. siječnja 2014. iz članka 77. točke (a) te uredbe, kao i iz članka 29. stavka 1. i članka 31. stavka 1. Delegirane uredbe Komisije (EU) br. 241/2014 od 7. siječnja 2014. o dopuni Uredbe br. 575/2013 u pogledu regulatornih tehničkih standarda za kapitalne zahtjeve za institucije (SL 2014., L 74, str. 8.), proizlazilo da kreditna institucija koja želi ponovno kupiti instrumente redovnog osnovnog kapitala mora dobiti prethodno odobrenje nadležnog tijela. Podsjetio je da je on nadležno tijelo, u smislu te uredbe, od 4. studenoga 2014., dok je ranije tu dužnost u odnosu na tužitelja izvršavao Banco de España (Španjolska središnja banka).
- 11 ESB je istaknuo da je tužitelj ponovno kupio svoje dionice a da nije zatražio prethodno odobrenje nadležnog tijela u smislu Uredbe br. 575/2013. Podsjetio je da je tužitelj 16. ožujka 2016. od Zajedničkog nadzornog tima zatražio pojašnjenje primjenjivosti članka 77. Uredbe br. 575/2013 na transakcije koje se odnose na vlastite dionice, na što je navedeni tim odgovorio potvrdno 23. ožujka 2016. Istaknuo je da je tužitelj ipak nastavio ponovno kupovati svoje dionice, bez odobrenja, od 24. ožujka do 7. studenoga 2016.
- 12 ESB je iz toga zaključio da tužitelj nije poštovao članak 77. točku (a) Uredbe br. 575/2013 u vezi s člankom 29. stavkom 1. i člankom 31. stavkom 1. Delegirane uredbe br. 241/2014 od 1. siječnja 2014. do 7. studenoga 2016. i da je ta povreda počinjena barem nepažnjom od 1. siječnja 2014. do 23. ožujka 2016. te namjerno od 24. ožujka do 7. studenoga 2016.
- 13 Kao drugo, ESB je tužitelju izrekao administrativnu novčanu kaznu u iznosu od 1 600 000 eura zbog njegova protupravnog ponašanja. Istaknuo je da na temelju članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 ima pravo izreći administrativnu novčanu kaznu u slučaju povrede zahtjeva koji proizlazi iz izravno primjenjivih relevantnih akata prava Unije, a za koje su nadležna tijela bila ovlaštena izreći administrativne novčane kazne na temelju relevantnih odredbi prava Unije. Podsjetio je da na temelju članka 18. stavka 3. iste uredbe primijenjene kazne moraju biti „učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće”.
- 14 Kao olakotne okolnosti ESB je uzeo u obzir činjenicu da je sam tužitelj obavijestio Zajednički nadzorni tim o ponašanju koje predstavlja povredu i da je nakon 7. studenoga 2016. poštovao svoje obveze na temelju članka 77. točke (a) Uredbe br. 575/2013. Također je uzeo u obzir činjenicu da je tijekom razdoblja povrede tužitelj u svojim izvješćima koja su se odnosila na zahtjeve u pogledu vlasničkog kapitala pravilno odbio ponovnu kupnju dionica.
- 15 Smatrao je da je administrativna novčana kazna u iznosu od 1 600 000 eura, koja predstavlja 0,03 % tužiteljeva godišnjeg prihoda, proporcionalna kazna.
- 16 Kao treće, ESB je odlučio objaviti izrečenu administrativnu novčanu kaznu na svojoj internetskoj stranici bez anonimizacije tužiteljeva imena. Podsjetio je, u biti, da iz uvodne izjave 38. Direktive 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, o izmjeni Direktive 2002/87/EZ i stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL 2013., L 176, str. 338.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 14., str. 105. i ispravak SL 2017., L 20, str. 1.), i iz članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 proizlazi da se u načelu

administrativne kazne objavljuju radi očuvanja njihovih odvraćajućih učinaka. Smatrao je da tužitelj nije dokazao da ispunjava uvjete iz članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u, koji dopušta anonimno objavljivanje administrativne novčane kazne.

- 17 Tužitelj je 15. ožujka 2018. obavijestio ESB da namjerava podnijeti tužbu za poništenje i zahtjev za određivanje privremenih mjera pred Općim sudom u vezi s objavom izrečene kazne.
- 18 ESB je 20. ožujka 2018. obavijestio tužitelja da namjerava objaviti administrativnu novčanu kaznu između srijede 21. ožujka 2018. navečer i četvrtka 22. ožujka 2018. ujutro.
- 19 Tužitelj je 22. ožujka 2018. ujutro obavijestio ESB o svojoj namjeri da podnese tužbu za poništenje pobijane odluke i zahtjev za određivanje privremenih mjera. Istog dana ESB mu je omogućio da do 23. ožujka 2018. u 12.00 sati podnese navedeni zahtjev, u protivnom će 26. ožujka 2018. objaviti kaznu na svojoj internetskoj stranici.
- 20 Novčana kazna izrečena tužitelju objavljena je 8. svibnja 2018. na internetskoj stranici ESB-a.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 21 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 23. ožujka 2018. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak. Dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda istog dana tužitelj je podnio zahtjev za zaštitu identiteta.
- 22 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 26. ožujka 2018. tužitelj je podnio zahtjev za privremenu pravnu zaštitu na temelju članaka 278. i 279. UFEU-a, u kojem je u biti zatražio od predsjednika Općeg suda da, kao prvo, suspendira primjenu točke 5. pobijane odluke, koja se odnosi na objavu izrečene administrativne novčane kazne i, podredno, suspendira primjenu navedene točke 5. u dijelu u kojem predviđa objavu te kazne bez anonimizacije tužiteljeva imena.
- 23 Tužiteljev zahtjev odbijen je rješenjem od 3. svibnja 2018., VQ/ESB (T-203/18 R, neobjavljeno, EU:T:2018:261), a o troškovima će se odlučiti naknadno.
- 24 Odlukom od 8. lipnja 2018. predsjednik drugog vijeća (bivši sastav) prihvatio je tužiteljev zahtjev za zaštitu identiteta.
- 25 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 15. lipnja i 9. srpnja 2018. Vijeće Europske unije i Europska komisija zatražili su intervenciju u potporu zahtjevu ESB-a. Odlukama od 27. srpnja i 17. kolovoza 2018. predsjednik drugog vijeća Općeg suda (bivši sastav) dopustio je Vijeću i Komisiji intervenciju u potporu ESB-ovu zahtjevu.
- 26 Na prijedlog suca izvjestitelja Opći sud je u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 89. Poslovnika pozvao ESB da odgovori na jedno pitanje, a druge stranke da iznesu svoje stajalište. Tom je zahtjevu udovoljeno u za to određenim rokovima.
- 27 Budući da se sastav vijeća Općeg suda promijenio, predmet je dodijeljen novom sucu izvjestitelju, koji je raspoređen u drugo vijeće, kojemu je stoga dodijeljen ovaj predmet.
- 28 Opći sud na prijedlog drugog vijeća Općeg suda i sukladno članku 28. Poslovnika odlučio je predmet uputiti proširenom sastavu suda.
- 29 Stranke nisu u za to određenom roku podnijele zahtjev za saslušanje na raspravi na temelju članka 106. Poslovnika.

- 30 Opći sud (drugo prošireno vijeće) odlučio je u skladu s člankom 106. stavkom 3. Poslovnika donijeti odluku bez provođenja usmenog dijela postupka.
- 31 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi pobijanu odluku;
 - utvrdi da je, u skladu s člankom 277. UFEU-a, članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 nezakonite da stoga poništi pobijanu odluku; i
 - naloži ESB-u snošenje troškova.
- 32 ESB i Komisija od Općeg suda zahtijevaju da:
- odbije tužbu;
 - naloži tužitelju snošenje troškova.
- 33 Vijeće od Općeg suda u biti zahtijeva da odbije prigovor nezakonitosti koji je tužitelj podnio protiv članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 kao očito neosnovan.

Pravo

- 34 Uvodno valja primijetiti da tužitelj drugim dijelom svojeg tužbenog zahtjeva od Općeg suda zahtijeva da u skladu s člankom 277. UFEU-a progłosi da je članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 nezakonit i, posljedično, da poništi pobijanu odluku.
- 35 Taj zahtjev treba shvatiti na način da se njime podredno traži utvrđenje nezakonitosti članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013. Stoga prigovor nezakonitosti koji je tužitelj podnio na temelju članka 277. UFEU-a treba ispitati samo u okviru ispitivanja tužiteljeva tužbenog zahtjeva za poništenje pobijane odluke.
- 36 U prilog svojoj tužbi tužitelj ističe tri tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na povredi članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 i članka 49. stavka 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) kao i načela proporcionalnosti, drugi na povredi članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u i treći, u biti, na povredi članka 263. stavka 6. UFEU-a i članka 47. Povelje. U okviru tog trećeg tužbenog razloga tužitelj se također poziva na nezakonitost članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 u okviru prigovora koji se u biti temelji na nepostojanju pravne osnove pobijane odluke.
- Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 i članka 49. stavka 1. Povelje te načela proporcionalnosti***
- 37 U okviru svojeg prvog tužbenog razloga tužitelj u biti ističe dva prigovora, od kojih se prvi temelji na povredi članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 i članka 49. stavka 1. Povelje, a drugi na povredi načela proporcionalnosti.

Prvi prigovor, koji se temelji na povredi članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 i članka 49. stavka 1. Povelje

- 38 U pobijanoj odluci ESB je protiv tužitelja utvrdio povredu članka 77. točke (a) Uredbe br. 575/2013, koja se sastoji od ponovne kupnje određenih instrumenata redovnog osnovnog kapitala bez dobivanja prethodnog odobrenja nadležnog tijela, za koju je izrekao administrativnu kaznu na temelju članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013.
- 39 Tužitelj u biti tvrdi da nije bio obavezan poštovati članak 77. točku (a) Uredbe br. 575/2013 dok nisu bili primjenjivi svi zahtjevi regulatornog kapitala predviđeni u članku 78. stavku 1. te iste uredbe. Iz toga zaključuje da, s obzirom na to da se zahtjev posjedovanja zaštitnih slojeva kapitala predviđen Direktivom 2013/36, na koju upućuje članak 78. stavak 1. Uredbe br. 575/2013, primjenjuje u Španjolskoj tek od 1. siječnja 2016., on prije tog datuma nije mogao počiniti povredu članka 77. točke (a) Uredbe br. 575/2013. Iz toga u biti proizlazi da se ESB, time što mu je za to ponašanje izrekao administrativnu novčanu kaznu, oslonio na odredbe Direktive 2013/36 koje još nisu bile primjenjive te da je povrijedio i članak 18. stavak 1. Uredbe br. 1024/2013 i načelo zakonitosti kaznenih djela i kazni zajamčeno člankom 49. stavkom 1. Povelje.
- 40 ESB, koji podupire Komisija, osporava tužiteljeve argumente.
- 41 U skladu s člankom 18. stavkom 1. Uredbe br. 1024/2013, „u provođenju zadaća koje se ESB-u dodjeljuju ovom Uredbom, kada kreditne institucije, financijski holdinzi ili mješoviti financijski holdinzi s namjerom ili zbog propusta prekrše zahtjev iz relevantnog izravno primjenjivog akta iz prava Unije povezanog s vrstom administrativnih novčanih kazni koje moraju biti na raspolaganju nadležnim tijelima u skladu s relevantnim pravom Unije, ESB može izreći administrativne novčane kazne”.
- 42 Iz toga proizlazi da, kako bi ESB mogao izreći administrativnu novčanu kaznu, moraju biti ispunjena dva kumulativna uvjeta. Prvi uvjet odnosi se na podrijetlo povrede, koja se mora odnositi na relevantni izravno primjenjivi akt iz prava Unije. Drugi uvjet odnosi se na to da nadležna tijela moraju biti ovlaštena izreći administrativnu novčanu kaznu za tu povredu na temelju relevantnih odredbi prava Unije.
- 43 U okviru ovog tužbenog razloga tužitelj samo osporava da je ispunjen prvi uvjet iz članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013, na temelju argumentacije navedene u točki 39. ove presude.
- 44 Ta se argumentacija ne može prihvatiti.
- 45 Među strankama je nesporno da je tužitelj između 1. siječnja 2014. i 7. studenoga 2016. ponovno kupio vlastite dionice razvrstane među njegove instrumente redovnog osnovnog kapitala bez dobivanja prethodnog odobrenja nadležnog tijela, to jest Španjolske središnje banke, a zatim, počevši od 4. studenoga 2014., ESB-a.
- 46 U skladu s člankom 77. Uredbe br. 575/2013, naslovljenim „Uvjeti za smanjenje regulatornog kapitala”, predviđa se sljedeće:
- „1. Institucija mora od nadležnog tijela tražiti prethodno odobrenje za jedno ili oboje od sljedećeg:
- (a) smanjenje, otkup ili ponovnu kupnju instrumenata redovnog osnovnog kapitala koje je institucija izdala u skladu s mjerodavnim nacionalnim pravom;
 - (b) izvršenje opcije kupnje, otkupa, otplate ili ponovne kupnje instrumenata dodatnog osnovnog kapitala ili instrumenata dopunskog kapitala, prema potrebi, prije datuma njihovog ugovornog dospijea.”

- 47 Članak 77. Uredbe br. 575/2013 stoga predstavlja odredbu izravno primjenjivog akta iz prava Unije kojom se kreditnim institucijama nameće obveza ishođenja prethodnog odobrenja nadležnog tijela prije otkupa ili ponovne kupnje, među ostalim, instrumenata redovnog osnovnog kapitala.
- 48 Osim toga, članak 77. Uredbe br. 575/2013 ima jednoznačan tekst kojim se kreditnim institucijama nalaže obveza da zatraže prethodno odobrenje nadležnog tijela, pri čemu je obveza uvjetovana samo u slučajevima predviđenim u točkama (a) i (b) te iste odredbe, a ne primjenom odredaba drugih akata Unije.
- 49 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevom argumentacijom koja se temelji na tome da nadležno tijelo nije moglo provesti svoj nadzor na temelju članka 78. Uredbe br. 575/2013.
- 50 Točno je da je cilj članka 77. Uredbe br. 575/2013 omogućiti nadležnom tijelu izvršavanje zadaće koju mu povjerava članak 78. te iste uredbe, tj. da nadzire utjecaje smanjenja regulatornog kapitala koje je predvidjela institucija na poštovanje minimalnih zahtjeva u vezi s regulatornim kapitalom. Međutim, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, nadležno tijelo bilo je u mogućnosti izvršiti takav nadzor u odnosu na njega, i to prije stupanja na snagu odredbi Direktive 2013/36 o zaštitnim slojevima kapitala.
- 51 U skladu s člankom 78. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 575/2013, naslovljenim „Nadzorno odobrenje za smanjenje regulatornog kapitala”, predviđeno je sljedeće:
- „1. Nadležno tijelo daje instituciji odobrenje za smanjenje, ponovnu kupnju, otkup ili izvršenje opcije kupnje instrumenata redovnog osnovnog kapitala, dodatnog osnovnog kapitala ili dopunskog kapitala ako je ispunjen bilo koji od sljedećih uvjeta:
- [...]
- (b) ako institucija nadležnom tijelu dokaže da bi regulatorni kapital institucije nakon izvršenja dotične radnje premašivao zahtjeve utvrđene u članku 92. stavku 1. ove Uredbe i zahtjev za kombinirani zaštitni sloj definiran člankom 128. točkom (6) Direktive 2013/36/EU u takvom iznosu koji nadležno tijelo može smatrati potrebnim na temelju članka 104. stavka 3. Direktive 2013/36/EU”.
- 52 Stoga se procjena utjecaja smanjenja regulatornog kapitala koje je predvidjela institucija provodi s obzirom na najnižu razinu regulatornog kapitala koju kreditna institucija mora imati ne samo na temelju Direktive 2013/36 nego i Uredbe br. 575/2013.
- 53 Stoga je, budući da su zahtjevi u vezi s regulatornim kapitalom navedeni u članku 92. stavku 1. Uredbe br. 575/2013 bili na snazi od primjene te uredbe, nadležno tijelo moglo provjeriti učinke ponovne kupnje tužiteljevih vlastitih dionica na poštovanje njegovih minimalnih zahtjeva vezanih za regulatorni kapital, kako proizlaze iz te odredbe.
- 54 S obzirom na prethodno navedeno, valja zaključiti da ESB nije povrijedio članak 18. stavak 1. Uredbe br. 1024/2013 i načelo zakonitosti kaznenih djela i kazni iz članka 49. stavka 1. Povelje.

Prigovor koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti

– Dopusštenost prigovora

- 55 ESB smatra da prigovor koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti treba odbaciti kao nedopušten jer je prvi put iznesen u fazi replike.

- 56 U tom pogledu valja podsjetiti da je, na temelju članka 84. stavka 1. Poslovnika, tijekom postupka zabranjeno iznositi nove razloge, osim ako se ne temelje na pravnim ili činjeničnim pitanjima za koja se saznalo tijekom postupka. Međutim, tužbeni razlog koji predstavlja dopunu ranije navedenog tužbenog razloga u tužbi, izravno ili neizravno, i koji je u uskoj vezi s tim tužbenim razlogom treba se proglasiti dopuštenim. Kako bi se mogao smatrati dopunom tužbenog razloga ili prethodno istaknutog prigovora, novi argument mora biti dovoljno usko povezan s tužbenim razlozima ili prigovorima koji su prvotno bili izloženi u tužbi, da bi ga se moglo smatrati posljedicom uobičajenog tijeka rasprave u okviru postupka pred sudom (vidjeti presudu od 20. studenoga 2017., Petrov i dr./Parlament, T-452/15, EU:T:2017:822, t. 46. i navedenu sudsku praksu).
- 57 Tužitelj u replici tvrdi da je ESB povrijedio načelo proporcionalnosti time što mu je izrekao administrativnu novčanu kaznu s obzirom na, s jedne strane, sumnje u doseg članka 77. točke (a) Uredbe br. 575/2013, njegovu dobru vjeru, transparentnost njegovih postupanja, poštovanje zahtjeva vezanih za regulatorni kapital i učestalost prakse ponovne kupnje vlastitih dionica u Španjolskoj i, s druge strane, postojanje drugih sredstava koja su manje ograničavajuća.
- 58 Valja istaknuti da je tužitelj u tužbi, kao prvo, u točki 48. istaknuo činjenicu da je ESB raspolagao nizom sredstava, kao drugo, istaknuo u točkama 49., 59. i 60. da postoje sumnje u pogledu točnog dosega članka 77. točke (a) i članka 78. Uredbe br. 575/2013 i da nije pojašnjeno na koji se način te odredbe trebaju tumačiti i da je, kao treće, istaknuo u točki 64. da, što se tiče izricanja administrativne novčane kazne, ESB u odnosu na njega ne može usvojiti nepovoljno tumačenje.
- 59 Stoga, iako se tužitelj u tužbi nije izričito pozvao na povredu načela proporcionalnosti zbog izricanja kazne protiv sebe, bit njegove argumentacije već je sadržavala takvu kritiku. Prigovor koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti u replici treba dakle smatrati dopunom prigovora iz tužbe, u smislu sudske prakse navedene u točki 56. ove presude.
- 60 S obzirom na prethodno navedeno, ovaj je prigovor stoga dopušten.

– *Meritum prigovora*

- 61 Primjenom sudske prakse, načelo proporcionalnosti koje je jedno od općih načela prava Unije zahtijeva da su akti institucija Unije sposobni ostvariti zadane legitimne ciljeve predmetnog propisa i da ne prekoračuju granice onoga što je nužno za ostvarenje tih ciljeva, pri čemu, u slučaju kada je moguće odabrati između više prikladnih mjera, valja primijeniti onu koja je najmanje ograničavajuća, a prouzročeni nepovoljni učinci ne smiju biti nerazmjerni zadanim ciljevima (vidjeti presudu od 4. svibnja 2016., Philip Morris Brands i dr., C-547/14, EU:C:2016:325, t. 165. i navedenu sudsku praksu).
- 62 U tom je pogledu točno da, na temelju članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013, ESB „može” izreći administrativne novčane kazne i da to nije obvezan učiniti. Prema tome, ESB mora poštovati načelo proporcionalnosti ne samo prilikom određivanja iznosa kazne kako bi poštovao članak 18. stavak 3. te iste uredbe, u kojem se pojašnjava da su primijenjene kazne „proporcionalne”, nego i kada odlučuje opravdava li počinjena povreda izricanje kazne.
- 63 Međutim, valja utvrditi da ESB-ova odluka da tužitelju izrekne administrativnu novčanu kaznu nije neproporcionalna, kao što to tvrdi tužitelj.
- 64 Kao prvo, zbog razloga izloženih u točkama 46. do 54. ove presude, treba smatrati da se opseg tužiteljevih obveza može jasno izvesti iz teksta članka 77. točke (a) Uredbe br. 575/2013. Stoga prilikom tumačenja zakonodavstva nije postojala razumna sumnja koja je mogla učiniti nerazmjernim ESB-ovo izricanje administrativne novčane kazne u odnosu na povredu koju je počinio tužitelj.

- 65 Kao drugo, taj je zaključak potkrijepljen okolnošću da je tužitelj nastavio sa svojim protupravnim postupanjem nakon što ga je Zajednički nadzorni tim 23. ožujka 2016. obavijestio o doseg njegovih obveza na temelju članka 77. točke (a) Uredbe br. 575/2013, zbog čega je ESB zaključio da povreda od tog datuma nije više bila počinjena iz nepažnje nego namjerno.
- 66 Osim toga, ESB u svojim pismenima pravilno primjećuje da alternative izricanju administrativne novčane kazne koje ističe tužitelj, kao što je izvršavanje ovlasti koje ima na temelju članka 16. stavka 2. Uredbe br. 1024/2013, nisu relevantne u okviru ovog prigovora jer one ne mogu predstavljati prikladne mjere u smislu sudske prakse navedene u točki 61. ove presude. Naime, cilj zbog kojeg su te ovlasti delegirane ESB-u jest omogućiti mu da osigura poštovanje bonitetnih zahtjeva kreditnih institucija, a ne da navedene institucije sankcionira (vidjeti u tom smislu presudu od 13. prosinca 2017., *Crédit mutuel Arkéa/ESB*, T-712/15, EU:T:2017:900, t. 212.).
- 67 Stoga je ESB odlučio tužitelju u ovom slučaju izreći administrativnu novčanu kaznu a da pritom nije povrijedio načelo proporcionalnosti.
- 68 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti drugi prigovor i, slijedom toga, prvi tužbeni razlog.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u

- 69 U pobijanoj odluci ESB je smatrao da je administrativne kazne koje izriče obvezan objaviti bez anonimizacije, osim ako su ispunjeni uvjeti iz članka 132. stavka 1. prvog podstavka točaka (a) ili (b) Okvirne uredbe o SSM-u. Utvrdio je da tužitelj nije dokazao da je šteta koja mu je mogla nastati zbog objave njegova imena povezanog s kaznom koja mu je bila određena veća od one koja je svojstvena toj vrsti objave.
- 70 Tužitelj tvrdi da je ESB, odlučivši o objavi novčane kazne izrečene bez anonimizacije njegova imena, povrijedio članak 132. stavak 1. prvi podstavak točku (b) Okvirne uredbe o SSM-u jer je pogrešno zaključio da mu takva objava nije mogla prouzročiti neproporcionalnu štetu.
- 71 ESB, koji podupire Komisija, osporava tužiteljeve argumente.
- 72 U skladu s člankom 18. stavkom 6. Uredbe br. 1024/2013, „ESB objavljuje sve kazne navedene u stavku 1., bez obzira jesu li predmetom žalbe ili ne, u slučajevima i u skladu s uvjetima iz relevantnog prava Unije”.
- 73 Na temelju članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u predviđeno je sljedeće:

„1. ESB objavljuje na svojim mrežnim stranicama bez nepotrebnog odgađanja, a nakon što je odluka dostavljena predmetnom nadziranom subjektu, svaku odluku o izricanju administrativne novčane kazne, kako je određeno u članku 120., nadziranom subjektu u državi članici sudionici, uključujući informacije o vrsti i prirodi povrede i identitetu dotičnog nadziranog subjekta, osim ako bi objava na ovaj način:

[...]

(b) uzrokovala, u mjeri u kojoj je moguće utvrditi, nerazmjernu štetu predmetnom nadziranom subjektu.

U tim okolnostima, odluke koje se odnose na administrativne kazne objavljuju se na anonimnoj osnovi. Umjesto toga, ako je vjerojatno da će takve okolnosti prestati u razumnom roku, objava na temelju ovog stavka može se odgoditi za takvo vremensko razdoblje.”

- 74 Kao prvo, riječ je o smislu koji valja dodijeliti uvjetu prema kojem objava identiteta subjekta kojem je izrečena sankcija mora dotičnome uzrokovati „neproporcionalnu štetu” kako bi se navedena objava izvršila anonimno, primjenom članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u.
- 75 Prema tužiteljevu mišljenju, taj uvjet treba tumačiti na način da podrazumijeva odvagivanje težine predmetnog ponašanja u odnosu na učinke objave, uzimajući u obzir represivnu narav takve objave i radi poštovanja pretpostavke nedužnosti predmetnog subjekta.
- 76 ESB, koji podupire Komisija, u biti tvrdi da težina povrede nije relevantna za primjenu članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u.
- 77 Kako bi se utvrdio smisao članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u, valja uzeti u obzir ne samo njegov tekst nego i kontekst u kojemu se nalazi te ciljeve propisa kojeg je dio (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 2005., VEMW i dr., C-17/03, EU:C:2005:362, t. 41. i navedenu sudsku praksu).
- 78 Osim toga, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da provedbenu uredbu treba, ako je to moguće, tumačiti u skladu s odredbama Osnovne uredbe (presuda od 19. srpnja 2012., Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, t. 34. i navedena sudska praksa). Stoga, budući da je Okvirna uredba o SSM-u donesena na temelju članka 33. stavka 2. Uredbe br. 1024/2013, treba je tumačiti s obzirom na tu uredbu.
- 79 Što se tiče, kao prvo, doslovnog tumačenja članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u, iz njegova teksta proizlazi da on načelno određuje objavu svake odluke kojom se određuje administrativna novčana kazna, bez upućivanja na težinu predmetne povrede, i da se među objavljenim informacijama nalazi identitet dotičnog nadziranog subjekta. Stoga se samo iznimno i u dva taksativno navedena slučaja odluke o administrativnim novčanim kaznama objavljuju anonimno ili se njihova objava može dogoditi.
- 80 Osim toga, u članku 132. stavku 1. prvom podstavku točki (b) Okvirne uredbe o SSM-u ne navodi se da stupanj težine predmetne povrede predstavlja okolnost koja može biti relevantna prilikom dodjele prava na tu iznimku.
- 81 Stoga iz doslovnog tumačenja članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u proizlazi da težina povrede koju je počinila kreditna institucija nije relevantna kada ESB mora odlučiti hoće li odobriti izuzeće iz članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) te iste uredbe.
- 82 Kao drugo, valja istaknuti da se taj zaključak potvrđuje tekstem članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013, prema kojem „ESB objavljuje sve kazne navedene u stavku 1., bez obzira jesu li predmetom žalbe ili ne”. Iz toga nužno proizlazi da se svaka sankcija načelno mora objaviti, neovisno o težini predmetne povrede.
- 83 Kao treće, taj se zaključak također potvrđuje uzimajući u obzir Direktivu 2013/36.
- 84 Naime, budući da se Direktivom 2013/36 utvrđuje sustav kazni primjenjivih na povrede Uredbe br. 575/2013, ona je dio pravnog konteksta u kojemu se nalazi članak 18. Uredbe br. 1024/2013, kao što to potvrđuju upućivanja tog članka na „relevantno pravo Unije”.
- 85 U skladu s uvodnom izjavom 38. Direktive 2013/36, „kako bi se osiguralo da administrativne kazne imaju odvraćajući učinak, trebalo bi biti uobičajeno da se one objavljuju, osim u određenim dobro definiranim slučajevima”. Iz toga proizlazi da je zakonodavac namjeravao da se načelno objavljuju sve kazne, i to kako bi se navedenim kaznama osigurao odvraćajući učinak.

- 86 Osim toga, valja istaknuti da članak 68. Direktive 2013/36, koji se odnosi na načine na koje nadležna tijela objavljuju administrativne kazne, slijedi pristup sličan onome iz članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u jer, s jedne strane, ta odredba također uvodi načelo objave svih izrečenih kazni, bez upućivanja na stupanj težine dotične povrede, i, s druge strane, navedeni stupanj težine nije naveden u iznimkama od tog načela.
- 87 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja zaključiti da se ocjena uvjeta iz članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u, koji se odnosi na „neproporcionalnost” štete uzrokovane objavom predmetnog subjekta bez anonimizacije, mora provesti samo na temelju ocjene posljedica takvog propuštanja anonimizacije na njegovu situaciju a da se pritom ne uzima u obzir stupanj težine povrede koja mu se stavlja na teret.
- 88 Taj se zaključak ne dovodi u pitanje tužiteljstvom isticanjem da se ta odredba treba tumačiti s obzirom na načelo pretpostavke nedužnosti.
- 89 Na temelju ustaljene sudske prakse, odredbe prava Unije svakako se moraju tumačiti u svjetlu temeljnih prava koja čine sastavni dio općih načela prava čije poštovanje sud Unije osigurava i koja su upisana u Povelju (vidjeti presudu od 25. svibnja 2016., Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, t. 45. i navedenu sudsku praksu).
- 90 Međutim, s obzirom na vrlo jasan smisao i članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u i članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013, nije moguće odstupiti od tumačenja koje proizlazi iz točaka 79. do 87. ove presude. Naime, kad bi bilo tako, načelo usklađenog tumačenja tekstova sekundarnog prava Unije dovelo bi do tumačenja *contra legem*, što je neprihvatljivo (vidjeti u tom smislu rješenje od 17. srpnja 2015., EEB/Komisija, T-685/14, neobjavljeno, EU:T:2015:560, t. 31. i navedenu sudsku praksu). U pogledu odredbe koja je jasna i nedvosmislena, samo je na Općem sudu da u slučaju isticanja prigovora nezakonitosti u smislu članka 277. UFEU-a provjeri njezinu usklađenost s odredbama Ugovora i općim načelima prava Unije.
- 91 Međutim, iako je tužitelj istaknuo prigovor nezakonitosti protiv članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013, to nije zato što ta odredba načelno predviđa objavu administrativnih novčanih kazni, bez obzira na težinu povrede, nego samo, u okviru trećeg tužbenog razloga, zato što ta odredba predviđa objavu navedenih sankcija prije isteka roka za podnošenje tužbe Općem sudu.
- 92 Kao drugo, valja provjeriti je li ESB u pobijanoj odluci pravilno utvrdio da objava kazne, bez anonimizacije, tužitelju ne bi prouzročila „neproporcionalnu štetu” u smislu članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u.
- 93 U tom pogledu najprije valja odbiti tužiteljevu argumentaciju prema kojoj Opći sud treba izvršiti nadzor na temelju neograničene nadležnosti nad proporcionalnošću objave izrečene mu sankcije.
- 94 Naime, čak i pod pretpostavkom, kako ističe tužitelj, da Opći sud na temelju članka 261. UFEU-a ima neograničenu nadležnost u pogledu kazni koje izriče ESB primjenom članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013, doseg te neograničene nadležnosti, za razliku od nadzora zakonitosti iz članka 263. UFEU-a, strogo je ograničen na utvrđivanje iznosa kazne (vidjeti po analogiji presudu od 21. siječnja 2016., Galp Energía España i dr./Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, t. 76. i navedenu sudsku praksu).
- 95 Opći sud stoga može provesti samo nadzor zakonitosti ESB-ove primjene članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u.
- 96 Tužitelj smatra da je objava kazne neproporcionalna s obzirom na opseg njezinih posljedica u odnosu na nizak stupanj težine povrede i njezino kratko trajanje. U tom pogledu, kao prvo, ističe svoju dobru vjeru, transparentnost svojeg djelovanja na tržištu i svoju suradnju tijekom upravnog postupka. Kao

drugo, smatra da je iznos administrativne novčane kazne sam po sebi dovoljan kako bi se osigurao njezin odvraćajući učinak. Kao treće, ističe težinu učinaka objave koja bi dovela do narušavanja njegova ugleda, koje bi se odrazilo na smanjenje tržišne vrijednosti njegovih dionica. Pozivajući se na studiju Sveučilišta u Oxfordu (Ujedinjena Kraljevina) o ishodu povrede ugleda prouzročene nizom mjera za izvršenje propisa, ističe da su negativne posljedice na ugled puno veće, odnosno nisu povezane s iznosom kazne. Stoga bi bilo neproporcionalno objaviti kaznu koja je ograničena na 0,03 % prihoda. Tužitelj se, osim toga, poziva na posljedice koje je objava kazne koju je ESB izrekao drugoj kreditnoj instituciji imala po vrijednost njezinih dionica.

- 97 Što se tiče tužiteljevih argumenata koji se odnose na navodni nizak stupanj težine povrede koju je počinio, zbog razloga izloženih u točkama 74. do 91. ove presude, oni nisu relevantni u okviru nadzora zakonitosti ESB-ova odbijanja da tužitelju dodijeli korist iz članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u.
- 98 Što se tiče tužiteljevih argumenata koji se odnose na učinke objave kazne koja mu je izrečena, iz njih samo proizlazi da objava administrativnih kazni izrečenih kreditnim institucijama može negativno utjecati na njihov ugled. Međutim, zbog razloga navedenih u točki 85. ove presude, valja smatrati da je riječ o okolnosti koju je zakonodavac uzeo u obzir, ili čak nastojao postići, kada se odlučio za načelo objave kazni izrečenih kreditnim institucijama kako bi im osigurao odvraćajući učinak.
- 99 Stoga, da bi ESB bio dužan primijeniti članak 132. stavak 1. prvi podstavak točku (b) Okvirne uredbe o SSM-u, učinci objave kazne, bez anonimizacije, morali bi moći prelaziti učinke koji proizlaze iz povrede ugleda svojstvene toj objavi. Međutim, valja utvrditi da tužitelj nije iznio nijedan element kojim bi dokazao da je to mogao biti slučaj u ovom predmetu.
- 100 Stoga valja odbiti drugi tužbeni razlog.

Treći tužbeni razlog, koji se u biti temelji na povredi članka 263. šestog stavka UFEU-a i članka 47. Povelje

- 101 Tužitelj u biti tvrdi da je ESB, time što je predvidio objavu pobijane odluke prije isteka roka za podnošenje tužbe iz članka 263. šestog stavka UFEU-a, povrijedio tu odredbu i članak 47. Povelje. U tom pogledu ističe dva prigovora. U okviru prvog prigovora ističe nezakonitost članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 jer je protivan članku 263. šestom stavku UFEU-a i članku 47. Povelje. U okviru drugog prigovora ESB-u u biti prigovara da nije protumačio i primijenio izraz „bez nepotrebnog odgađanja” iz članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u na način da ta odredba bude sukladna s člankom 263. šestim stavkom UFEU-a i člankom 47. Povelje.

Prvi prigovor, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013

- 102 Prema tužiteljevu mišljenju, članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013, s obzirom na to da predviđa pravilo o obveznoj objavi administrativnih novčanih kazni, neovisno o tome namjerava li kreditna institucija koja je sankcionirana podnijeti tužbu, protivan je članku 263. šestom stavku UFEU-a i pravu na djelotvoran pravni lijek iz članka 47. Povelje.
- 103 U tom pogledu ističe da ESB-ovo odbijanje da anonimno objavi kaznu mora moći biti predmet sudskog postupka i da takva tužba postaje bespredmetna u slučaju objave novčane kazne prije tužbe. Iz toga zaključuje da ESB ne može objaviti novčanu kaznu prije isteka roka za podnošenje tužbe predviđenog člankom 263. šestim stavkom UFEU-a.
- 104 ESB, koji podupiru Vijeće i Komisija, osporava tužiteljeve argumente.

- 105 U skladu s člankom 18. stavkom 6. Uredbe br. 1024/2013, „ESB objavljuje sve kazne navedene u stavku 1., bez obzira jesu li predmetom žalbe ili ne”.
- 106 Valja utvrditi da članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013, predviđajući objavu odluke o kazni, čak i u slučaju kada je protiv nje podnesena tužba, samo primjenjuje članak 278. prvu rečenicu UFEU-a, prema kojem „pokretanje postupka pred Sudom Europske unije nema suspenzivni učinak”.
- 107 Stoga se tužiteljev prigovor nezakonitosti ne može prihvatiti.

Drugi prigovor, koji se u biti temelji na povredi članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 i članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u, kako su protumačeni u skladu s člankom 263. UFEU-a i člankom 47. Povelje

– Dopuštenost prigovora

- 108 ESB i Komisija tvrde da drugi prigovor treba odbaciti kao nedopušten, u skladu s člankom 84. stavkom 1. Poslovnika, s obzirom na to da je prvi put iznesen u replici.
- 109 Valja istaknuti da u razmatranjima o trećem tužbenom razlogu iz tužbe tužitelj nije samo istaknuo da je članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 protivan članku 263. šestom stavku UFEU-a i članku 47. Povelje. U točkama 117. do 122. tužbe također je kritizirao ESB-ovo tumačenje i primjenu izraza „bez nepotrebnog odgađanja” iz članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u.
- 110 Prema tome, razmatranja iz replike, kojima tužitelj tvrdi da je ESB povrijedio članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 i članak 132. stavak 1. Okvirne uredbe o SSM-u, kako su protumačeni u skladu s člankom 263. UFEU-a i člankom 47. Povelje, treba smatrati proširenjem prigovora iz tužbe, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 56. ove presude.
- 111 Stoga je ovaj prigovor dopušten.

– Meritum prigovora

- 112 Tužitelj ističe da članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 i članak 132. stavak 1. Okvirne uredbe o SSM-u treba tumačiti u skladu s člankom 263. UFEU-a i člankom 47. Povelje. Iz toga proizlazi da bi ESB, kada ga kreditna institucija obavijesti o svojoj namjeri podnošenja tužbe za poništenje protiv odluke koju je donio, morao dotičnoj omogućiti da prije objave te odluke na svojoj internetskoj stranici u potpunosti iskoristi rok za podnošenje tužbe za poništenje.
- 113 Tužitelj podsjeća da je 15. ožujka 2018., odnosno dan nakon donošenja pobijane odluke, obavijestio ESB o svojoj namjeri da podnese tužbu i zatraži suspenziju primjene navedene odluke. Prigovara ESB-u da ga je, najprije, tj. 20. ožujka 2018. obavijestio da će do objave doći između 21. ožujka 2018. navečer i 22. ožujka 2018. ESB je, tek kasnije, odlučio da će do te objave doći tek 26. ožujka 2018., pod uvjetom da se tužba podnese Općem sudu prije 23. ožujka 2018. Tužitelj u biti tvrdi da je ESB, time što je ograničio rok u kojem je mogao podnijeti tužbu za poništenje i što mu je dao proturječne upute u pogledu trenutka objave administrativne novčane kazne, povrijedio načelo djelotvorne sudske zaštite iz članka 47. Povelje te iz članka 263. šestog stavka UFEU-a.
- 114 U točki 5.10. pobijane odluke ESB je odlučio da će kazna izrečena tužitelju biti objavljena na njegovoj internetskoj stranici bez anonimizacije, kao što se zahtijeva člankom 132. stavkom 1. Okvirne uredbe o SSM-u.

- 115 Kao što je to navedeno u točki 73. ove presude, članak 132. stavak 1. Okvirne uredbe o SSM-u predviđa da ESB objavljuje na svojim mrežnim stranicama „bez nepotrebnog odgađanja [...] svaku odluku o izricanju administrativne novčane kazne [...] nadziranom subjektu u državi članici sudionici, uključujući informacije o vrsti i prirodi povrede i identitetu dotičnog nadziranog subjekta”.
- 116 Osim toga, kao što je to već navedeno u točki 72. ove presude, članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 određuje da „ESB objavljuje sve kazne navedene u stavku 1., bez obzira jesu li predmetom žalbe ili ne, u slučajevima i u skladu s uvjetima iz relevantnog prava Unije”.
- 117 Kao što je to navedeno u točki 89. ove presude, odredbe prava Unije moraju se tumačiti s obzirom na temeljna prava koja čine sastavni dio općih načela prava čije poštovanje osigurava sud Unije i koja su upisana u Povelju.
- 118 U ovom slučaju tužitelj tvrdi da je u pobijanoj odluci ESB trebao primijeniti članak 18. stavak 6. Uredbe br. 1024/2013 i članak 132. stavak 1. Okvirne uredbe o SSM-u tumačeći ih na način koji je u skladu s načelom djelotvorne sudske zaštite iz članka 47. Povelje, tako da se odluka o kazni donesena u odnosu na njega ne može objaviti bez anonimizacije na internetskoj stranici ESB-a prije isteka roka za podnošenje tužbe za poništenje protiv navedene odluke koji je predviđen u članku 263. šestom stavku UFEU-a.
- 119 Iz zajedničkog tumačenja članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 i članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u proizlazi da se obveza koju nameću ESB-u da načelno bez anonimizacije objavi odluke o kazni mora izvršiti „bez nepotrebnog odgađanja” i „bez obzira jesu li predmetom žalbe ili ne”, to jest neovisno o postojanju eventualne tužbe.
- 120 Kao što je to već istaknuto u točki 106. ove presude, obveza koju ESB ima ograničena je na primjenu pretpostavke zakonitosti koja se općenito odnosi na akte institucija i tijela Unije i na obveznost takvih akata.
- 121 U tom pogledu valja podsjetiti da se prema članku 297. stavku 2. posljednjem podstavku UFEU-a „odluke u kojima je određeno kome su upućene priopćuju onima kojima su upućene, a proizvode učinke od tog priopćenja”. Osim toga, primjenom pretpostavke zakonitosti akata institucija i tijela Unije, koja se očituje kao načelo nesuspendivnog karaktera pravnih sredstava iz članka 278. prve rečenice UFEU-a, ti akti proizvode pravne učinke sve dok ih se ne povuče, poništi u okviru tužbe za poništenje ili proglasi nevaljanim povodom zahtjeva za prethodnu odluku ili prigovora nezakonitosti (presude od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, EU:C:1994:247, t. 48. i od 21. prosinca 2011., Francuska/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, t. 74.).
- 122 Obveza ESB-a da objavi odluke o kazni, u načelu bez anonimizacije, bez nepotrebnog odgađanja i neovisno o postojanju moguće tužbe dovoljno jasno i precizno proizlazi iz odredbi članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 u vezi s člankom 132. stavkom 1. Okvirne uredbe o SSM-u kao i, općenitije, pretpostavke zakonitosti i obvezatnosti akata institucija i tijela Unije, da je se ne može usklađeno protumačiti, na način koji zahtijeva tužitelj, a da to ne rezultira tumačenjem *contra legem*, koje zabranjuje sudska praksa (vidjeti točku 90. ove presude).
- 123 U tim okolnostima, usklađeno tumačenje koje zastupa tužitelj, prema kojem je ESB trebao čekati istek roka za tužbu za poništenje prije nego što je objavio, bez anonimizacije, odluku o kazni koja mu je izrečena, ne može se prihvatiti jer je protivno jasnom i preciznom tekstu odredaba članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 u vezi s člankom 132. stavkom 1. Okvirne uredbe o SSM-u, koje čine pravnu osnovu za pobijanu odluku.
- 124 Ako bi se prihvatilo takvo tumačenje, sama prijetnja tužbom za poništenje podnesenom na temelju članka 263. UFEU-a protiv odluka koje je ESB donio na temelju odredbi članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 u vezi s člankom 132. stavkom 1. Okvirne uredbe o SSM-u značila bi da će ESB

odgoditi njihovo izvršenje nakon isteka roka predviđenog člankom 263. šestim stavkom UFEU-a, čime bi se povrijedila pretpostavka zakonitosti i obvezatnost navedenih odluka. Međutim, iz sudske prakse proizlazi da pravo na tužbu pred sudom Unije u načelu ne ugrožava načelo zakonitosti ni obvezatnost akata institucija i tijela Unije (vidjeti u tom smislu presude od 27. lipnja 2000., Komisija/Portugal, C-404/97, EU:C:2000:345, t. 57.; od 22. ožujka 2001., Komisija/Francuska, C-261/99, EU:C:2001:179, t. 26., i od 13. prosinca 2001., Komisija/Francuska, C-1/00, EU:C:2001:687, t. 84.).

- ¹²⁵ S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti drugi prigovor i treći tužbeni razlog kao i, posljedično, tužbu u cijelosti.

Troškovi

- ¹²⁶ Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. S obzirom na to da tužitelj nije uspio u postupku, treba mu naložiti snošenje ESB-ovih troškova, sukladno njegovu zahtjevu, uključujući troškove postupka privremene pravne zaštite.
- ¹²⁷ Sukladno odredbama članka 138. stavka 1. Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Stoga će Vijeće i Komisija snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (drugo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. VQ će uz vlastite troškove snositi i troškove Europske središnje banke (ESB), uključujući troškove postupka privremene pravne zaštite.**
- 3. Vijeće Europske unije i Europska komisija snose vlastite troškove.**

Papasavvas

Tomljenović

Schalin

Škvařilová-Pelzl

Nõmm

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 8. srpnja 2020.

Potpisi

Sadržaj

Okolnosti spora	2
Postupak i zahtjevi stranaka	4
Pravo	5
Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 i članka 49. stavka 1. Povelje te načela proporcionalnosti	5
Prvi prigovor, koji se temelji na povredi članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1024/2013 i članka 49. stavka 1. Povelje	6
Prigovor koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti	7
– Dopuštenost prigovora	13
– Meritum prigovora	13
Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 132. stavka 1. prvog podstavka točke (b) Okvirne uredbe o SSM-u.....	9
Treći tužbeni razlog, koji se u biti temelji na povredi članka 263. šestog stavka UFEU-a i članka 47. Povelje.....	12
Prvi prigovor, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 ...	12
Drugi prigovor, koji se u biti temelji na povredi članka 18. stavka 6. Uredbe br. 1024/2013 i članka 132. stavka 1. Okvirne uredbe o SSM-u, kako su protumačeni u skladu s člankom 263. UFEU-a i člankom 47. Povelje	13
– Dopuštenost prigovora	13
– Meritum prigovora	13
Troškovi	15